

Slovenska
filharmonija

Sezona
2025|26

Predružačenja

PVC 5

Pretežno
vokalni
cikel

10. maj 2026 ob 19.30

Predkoncertni pogovor ob 18.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Predrugачenja

Linard Vrielink

tenor

Andrés Moreno García

tenor

Jaka Mihelač

bariton

Adam Kutny

bariton

Erik Rosenius

bas

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Christ lag in Todes Banden

Kristus je ležal v vezeh smrti, BWV 278

Linard Vrieling (1993)

Lux Aeterna

Večna luč

Johann Sebastian Bach

Den Tod niemand zwingen kunnt

Smrti nihče ni mogel premagati

iz kantate Kristus je ležal v vezeh smrti, BWV 4

Linard Vrieling

Transformations

Predrugačenja

Wacław Szamotulski (1524–1560)

Modlitwa, gdy dziatki spać idą

Molitev za otroke, ki se spat odpravljajo

Slovenska ljudska

Domov v slovenski kraj

Johann Sebastian Bach

Mitten wir im Leben sind

Ko smo sredi življenja, BWV 383

Linard Vrieling

Moments of Vision

Trenutki videnja

Wilhelm Stenhammar (1871–1927)

Norrland

Severna dežela

Johann Sebastian Bach

Befiehl du deine Wege

Prepusti svoja pota

iz Pasijona po Mateju, BWV 244

Linard Vrielink

Ideoque Vobis Dico Gentes
Zato vam pravim, narodi

Let Me Enjoy
Naj uživem

Nizozemska ljudska

Lied van de Zoete Lieve Vrouw van Den Bosch
Molitev k sladki ljubi Gospe iz Den Boscha

Johann Sebastian Bach

Lamm Gottes, unschuldig
O Jagnje Božje nedolžno, BWV 401

Linard Vrielink

Song of Hope
Pesem o upanju

O nata lux
O, luč, ki si rojena

Johann Sebastian Bach

Brich an, o schönes Morgenlicht
Vstani, o lepa jutranja zora
iz Božičnega oratorija, BWV 248

Max Reger (1873–1916)

Abendrihn
Večerni rej

Slovenska ljudska

Bleda luna

Arthur Sullivan (1842–1900)

The Long Day Closes
Dolgi danjenja

Slovenska ljudska, prir. Rado Simoniti

Ljubavne iz Rezije

Program povezuje glasbo različnih avtorjev iz različnih prostorov in časovnih obdobj v skupno razmišljanje o temeljnih človeških vprašanjih – življenju, minljivosti, upanju in pripadnosti. V njegovem jedru stojijo koralji Johanna Sebastiana Bacha, v katerih se preprosta skupnostna pesem preoblikuje v umetniški izraz globoke duhovne vsebine. Ta misel se razširi tudi na ljudske pesmi, kjer prav tako odzvanja glas skupnosti, ter na sodobna dela Linarda Vrielinga, ki tradicijo postavljajo v nov zvočni prostor. Med skladbami se vzpostavlja dramaturški lok od teme k svetlobi: od razmisleka o smrti in minljivosti do podob jutra, upanja in novega začetka. Ob tem se program giblje med skupnim in intimnim – od koralov in molitev do osebnih izpovedi o ljubezni, domu in notranjem miru. Tako nastaja preplet starega in novega, kjer različni glasovi skozi čas oblikujejo enotno zborovsko pripoved.

Srž nocojšnjega koncerta je glasbeni album *Moments of vision (Trenutki videnja)*, prvenec nizozemskega tenorista in skladatelja **Linarda Vrielinga**, ki se v mednarodnem prostoru uveljavlja kot izrazit in vsestranski umetnik mlajše generacije. Enakovredno deluje na opernem in koncertnem odru ter vse vidneje tudi kot skladatelj. Že v času študija je debitiral v Berlinski državni operi. Tam je kmalu postal član opernega studia in v naslednjih sezonah upodobil vrsto raznolikih vlog – od Mozarta in Straussa do sodobnejšega repertoarja – ter sodeloval z dirigenti, kot sta Daniel Barenboim in Marc Minkowski. V opernem studiu je spoznal Jako Mihelača, Adama Kutnyja in Erika Roseniusa, s katerimi so skupaj ustanovili vokalni kvartet Vision Voices. Nocoj predstavljeni album je produkt njihovega sodelovanja pri izvedbi izbranih Vrielingovih avtorskih skladb.

Vrielingova umetniška pot je tesno povezana z njegovo pevsko identiteto. Kot tenorist, ki se redno posveča tudi oratorijskemu repertoarju (zlasti delom Johanna Sebastiana Bacha), razvija izjemno občutljivost za besedilo, frazo in retorično moč glasbe. Prav ta neposreden stik z vokalno linijo in pomenom besede pomembno zaznamuje tudi njegovo skladateljsko govorico: njegove kompozicije pogosto izhajajo iz diha, naravne muzikalnosti govora ter subtilnega prepletanja starejših slogovnih vzorcev s sodobnim izrazom.

V njegovem ustvarjanju ima posebno mesto dialog s tradicijo. Vrieling ne obravnava zgodovinskega repertoarja kot oddaljene dediščine, temveč kot živ material, ki ga je mogoče na novo osvetliti in vtakati v sodobni kontekst. Zato ni presenetljivo, da njegove skladbe lahko sobivajo z Bachovimi korali in kantatami, pa tudi z ljudskimi pesmimi – nizozemskimi in slovenskimi –, ki v koncertnem programu ustvarjajo večplastno zvočno pokrajino med preteklostjo in sedanostjo, med umetno in ljudsko glasbo.

Zgoščenka, ki jo predstavlja ta koncert, tako ni le dokument izvajanja, temveč tudi umetniški portret glasbenika, ki povezuje različne vloge: interpreta, ustvarjalca in raziskovalca glasbene dediščine. Vrieling s tem razkriva svoj prepoznaven umetniški glas – tak, ki izhaja iz tradicije, a jo obenem vedno znova preizprašuje in oživlja.

Izbor na zgoščenki zajema cikel sedmih skladb za štiri moške glasove: tri na latinsko in štiri na angleško besedilo. »Pričnemo, kjer se življenje konča, in končamo, kjer se življenje prične,« pojasnjuje Vrieling. Uvodna uglasbitev ***Lux Aeterna*** (*Večna luč*) je latinski obhajilni

spev iz maše za umrle, ki izpolnjuje vlogo prošnje za večno luč pokojnim. Sledijo skladbe na besedila angleškega pesnika Thomasa Hardyja (1840–1928), v katerih se razkrivajo značilne poteze njegove poetike: zadržan, pogosto melanholičen pogled na svet, prežet z občutkom minljivosti in eksistencialne negotovosti. Zbirka *Moments of Vision* (1917), iz katere izvirata tudi pesmi **Transformations** (*Predrušana*) in **Moments of Vision** (*Trenutki videnja*), zaznamuje pozno obdobje njegovega ustvarjanja, kjer se realnost prepleta z notranjimi uvidi in bežnimi razsvetlitvami. Sledi Hardyjeva pesnitev v latinščini, **Ideoque Vobis Dico Gentes** (*Zato vam pravim, narodi*), slovesen nagovor skupnosti, ki združuje biblični slog z značilno Hardyjevo tematiko minljivosti in pričakovanja. V ospredju je poziv k pripravljenosti na prihod »pastirja« ter obljuba večnega počitka in luči, ki presega čas. V besedilu se tako prepleta eshatološko upanje z zadržano, premišljeno držo, značilno za Hardyjev pogled na človekovo usodo. Tonalni zasuk predstavljata **Let Me Enjoy** (*Naj uživam*) in **Song of Hope** (*Pesem o upanju*), ki nakazujeta redkejši odmik od Hardyjevega sicer pogosto pesimističnega izraza – namesto resignacije se pojavi slutnja sprejemanja in celo upanja. **O nata lux** (*O, luč, ki si rojena*) pa v nadaljevanju razširi pomen cikla v smer duhovne preobrazbe in obljube odrešenja. Tako se niz zaključi v svetlobi, ki ni več le spomin na minljivo, temveč napoved novega začetka.

Ob nastopu službe kantorja v Leipzigu leta 1723 je **Johann Sebastian Bach** vstopil v intenziven ustvarjalni ritem, ki ga je zaznamovala predvsem produkcija cerkvenih kantat za posamezne nedelje in praznike cerkvenega leta. V tem

okviru je nastal znameniti »cikel« kantat na protestantske korale, v katerem ima posebno mesto velikonočna kantata *Christ lag in Todes Banden* (*Kristus je ležal v vezeh smrti*), BWV 4. Čeprav je bila v Leipzigu izvedena leta 1725, njeni slogovni elementi nakazujejo, da gre morda za precej zgodnejše delo, verjetno nastalo že okoli leta 1707. Istoimenski protestantski koral, na katerem je zasnovana kantata, predstavlja predelavo starejših velikonočnih tradicij: tako besedilo kot melodija črpata iz srednjeveške pesmi slednice *Victimae paschali laudes* (*Hvalnice pojo kristjani velikonočni žrtvi*), gregorijanske velikonočne aleluje *Alleluia – Christus resurgens* (*Aleluja – Kristus je vstal*), nemške pesmi *Christ ist erstanden* (*Kristus je vstal*) iz 12. stoletja in tudi iz bogate tradicije velikonočnih srednjeveških iger v nemškem jeziku. Njegova vsebina poudarja Kristusovo žrtev in zmago nad smrtjo, pri čemer uporablja simboliko velikonočnega jagnjeta in dramatično podobo boja med smrtjo in življenjem. Druga kitica kantate, ***Den Tod niemand zwingen kunnt*** (*Smrti nihče ni mogel premagati*), ki jo je Bach uglasbil kot duet soprana in alta nad vztrajnim, skoraj neizprosnim basovskim ostinatom, zadržano zastane na besedi »smrt«, kakor da bi ujela človekovo nemoč pred njo, medtem ko ostra disonanca zvočno oriše stanje ujetosti. Šele v sklepni »Aleluji« se glasova začneta posnemati v daljših notnih vrednostih, kar ustvari občutek postopnega rahljanja napetosti, kot glasbeni namig na preobrat, ki ga prinaša vstajenje.

V samostojni štiriglasni harmonizaciji koralne melodije ***Christ lag in Todes Banden*** (*Kristus je ležal v vezeh smrti*), BWV 278 Bach v zgoščeni obliki razkrije njeno izrazno jedro: preprosta, skoraj stroga zvočna podoba poudari neizprosno smrti, obenem pa v jasni harmonski

usmerjenosti že nakazuje preobrat k vstajenju. Tako se ista snov kaže v dveh razsežnostih – razširjeni, dramaturško bogati kantatni obliki in jedrnatih koralnih postavitvi – kar razkriva Bachovo sposobnost, da eno samo glasbeno in teološko idejo vedno znova osvetli z različnih zornih kotov.

Po vsej verjetnosti je na veliki petek, 11. aprila 1727, prvič zazvenel Bachov *Pasijon po Mateju*, BWV 244, monumentalna glasbena upodobitev Kristusovega trpljenja po evangelistu Mateju. Delo je zasnovano za dvojni zbor in dvojni orkester, kar omogoča izjemno bogato zvočno in simbolno platenje: pripoved evangelista, zbori množice, arije in koralni skupaj oblikujejo pretresljivo duhovno dramo, ki ni le pripoved, temveč tudi premišljevanje in notranje doživljanje pasijonskega dogajanja. V tej strukturi imajo posebno vlogo koralni, ki predstavljajo glas skupnosti in poslušalca vključujejo v dogajanje. Koral ***Befiehl du deine Wege*** (*Prepusti svoja pota*) prinaša trenutek notranje umiritve sredi dramatičnega dogajanja. Njegova glasbena podoba je zadržana, skoraj zaupna: tekoče harmonsko gibanje in uravnotežene fraze ustvarjajo občutek predanosti in tihega zaupanja. V kontekstu pasijona koral ne deluje kot komentar od zunaj, temveč kot skupnostni odgovor – kot povabilo poslušalcu, da se iz pripovedi o trpljenju preusmeri k osebni drži zaupanja in izročitve.

V zrelejšem leipziškem obdobju nastane *Božični oratorij*, BWV 248, cikel šestih samostojnih kantat za posamezne praznične dni med božičem in praznikom Gospodovega razglasenja, prvič izveden med 25. decembrom 1734 in 6. januarjem 1735. Kantate skupaj tvorijo zaokroženo pripoved o Kristusovem rojstvu, njegovem sprejemu med ljudmi in razodetju svetu. V vsebinskem loku se pot od slavnostne oznanitve prek

intimnega prizora pastirjev in osebnega odziva vernikov postopno razširi v univerzalno sporočilo odrešenja, potrjeno s čaščenjem modrih in soočenjem z nasprotovanjem. Bach je pri skladanju zavestno posegal po lastnih že obstoječih delih in jih s postopkom parodije preoblikoval v novo sakralno celoto – ne le iz praktičnih razlogov časovne stiske, temveč tudi zato, ker je v že oblikovanih glasbenih strukturah prepoznaval izrazni potencial, ki ga je lahko poglobil in znova osmislil v liturgičnem kontekstu. Skoraj dvajset stavkov oratorija (arije in zbori) izhaja iz zgodnejših del (med drugim prazničnih posvetnih kantat za dresdenski dvor), izjema so predvsem koralni in recitativi ter redki ostali stavki. Eden takih je koral **Brich an, o schönes Morgenlicht** (*Vstani, o lepa jutranja zora*) iz druge kantate *Und es waren Hirten in derselben Gegend* (*V istem kraju so pastirji*). V nasprotju s prvo kantato *Jauchzet, frohlocket, auf, preiset die Tage* (*Vriskajte in ukajte, počastite te dneve*) z izrazito slavnostnim značajem, ki poudari prihod novorojenega kralja in vzpostavi temeljno idejo božjega učlovečenja kot veličastnega, kozmičnega dogodka, stopi v drugi kantati v ospredje intimnejši prostor pastirjev. V ospredje stopi božja bližina človeku; ne več kot oddaljena veličina, temveč kot tiha prisotnost med preprostimi ljudmi.

V Bachovih vokalno-instrumentalnih delih koralni niso le glasbeni premori, temveč trenutki, v katerih se pripoved ustavi in preide v skupnostni premislek. Kot preproste, poslušalcem znane melodije predstavljajo glas vernikov, ki dogajanje ne le spremljajo, temveč ga razumejo, komentirajo in ponotranjajo. S tem ustvarjajo prostor zbranosti ter povezujejo posamezne dele v smiselno duhovno celoto. Takšno vlogo nosita tudi koralna **Mitten wir im**

Leben sind (*Ko smo sredi življenja*), BWV 383, ki odpira temeljno bivanjsko vprašanje minljivosti in človekove izpostavljenosti smrti, pri čemer njegova zadržana, skoraj stroga zvočna podoba pogloblja občutek resnosti. Koral **O Lamm Gottes, unschuldig** (*O Jagnje Božje nedolžno*), BWV 401, pa to izkušnjo usmeri k središčni podobi Kristusove žrtve: s svojo umirjeno, prosilno držo razpira prostor ponižnosti in kontemplacije, v katerem se trpljenje ne le prepozna, temveč tudi osmišlja. V njunem zaporedju se tako zrcali značilen Bachov lok – od soočenja s človeško omejenostjo k razumevanju odrešenjske daritve, ki odpira možnost notranje sprave.

Wacław Szamotulski sodi med najvidnejše poljske renesančne skladatelje. Deloval je na dvoru kralja Sigismunda II. Avgusta v Krakovu, pozneje pa v protestantskih krogih, kjer se je približal idejam reformacije. Te so močno zaznamovale njegovo ustvarjanje: opustitev latinščine v korist poljščine, poudarek na razumljivem podajanju besedila ter preprostejša, a izrazita polifonija. Ohranjen je le skromen del njegovega opusa (moteti, psalmi in pesmi), vendar ta razkriva izjemno obrtno spretnost in občutek za zvočno ravnotežje, primerljiv z drugimi vidnejšimi evropskimi skladatelji svojega časa. Posebno mesto ima skladba **Modlitwa, gdy dziatki spać idą** (*Molitev za otroke, ki se spat odpravljajo*), ki s svojo umirjeno, skoraj meditativno zvočnostjo ustvarja občutek večernega miru in zbranosti. Pretežno homofona tekstura omogoča jasno razločnost besedila, medtem ko nežno prepletanje glasov in umirjen tok fraz ustvarjata občutek zvočne enovitosti. Diskretne disonance in njihova postopna razrešitev dodatno poglobljajo izraz notranje umiritve. Glasba Szamotulskega predstavlja

pomemben most med evropsko renesančno polifonijo in oblikovanjem zgodnje poljske glasbene identitete, danes pa se znova oživlja v repertoarjih vokalnih ansamblov po Evropi.

Skladba **Norrland** (*Severna dežela*) švedskega skladatelja **Wilhelma Stenhammarja** in slovenska ljudska pesem **Domov v slovenski kraj** izhajata iz različnih kulturnih okolij, vendar ju povezuje skupna, izrazito čustvena navezanost na domačo pokrajino. V obeh delih narava ni zgolj slikovito ozadje, temveč nosilka pomena: gore, reke, cvetje in ptice ustvarjajo idealizirano podobo prostora, ki presega konkretno in postane simbol doma. Kraj je v obeh pesmih tesno povezan s človekovo identiteto. Pri Stenhammarju se kaže kot širša, skoraj kolektivna izkušnja severne dežele, ki povezuje posameznika z narodom in skupnim prostorom. V slovenski ljudski pesmi pa je odnos bolj intimen in oseben – prežet s hrepenenjem, spominom in občutkom pripadnosti rodni zemlji. Čeprav izhajata iz različnih perspektiv, obe skladbi izražata univerzalno idejo: dom ni le geografski prostor, temveč notranja pokrajina, ki človeka oblikuje in spremlja. Prav v tej dvojnosti – med kolektivnim in osebnim – se razkriva njuna sorodnost in izrazna moč.

Ljudska pesem **Lied van de Zoete Lieve Vrouw van Den Bosch** (*Molitev k sladki ljubi Gospe iz Den Boscha*) izhaja iz ene najstarejših romarskih tradicij na Nizozemskem, povezanih s češčenjem Device Marije. Središče te pobožnosti je čudodelni kip Marije v stolnici sv. Janeza Evangelista v ,s-Hertogenboschu, ki ga verniki častijo že od konca 14. stoletja. Po legendi je bil kip najden med gradnjo cerkve in je kmalu postal vir številnih pričevanj o čudežnih ozdravljenjih, zaradi česar se

je razvilo živahno romarsko gibanje. Pesem odraža globoko ljudsko pobožnost in zaupljiv odnos vernikov do Marije kot zaščitnice in priprošnjice. Besedilo je preprosto, a izrazno močno: združuje občutek skupnosti, zvestobe veri in osebne prošnje za pomoč. Melodični tok ostaja zadržan in tekoč, z majhnimi intervali in jasnimi kadencami, ki mehko členijo besedilo. Takšne pesmi so spremljale procesije, romanja in bogoslužja, zlasti v marijanskem mesecu maju. Danes ne velja le za verski izraz, temveč tudi kulturni spomin na stoletja trajajočo tradicijo, v kateri se prepletajo vera, lokalna identiteta in skupnostna izkušnja.

Arthur Sullivan, eno najprepoznavnejših skladateljskih imen vitkorijanske Anglije, dolguje svoj sloves predvsem sodelovanju z libretistom W. S. Gilbertom, s katerim sta pod slovitim umetniškim imenom za dvojec Gilbert in Sullivan uprizorila številne lahkotne operete, med njimi *Mikado*, *H.M.S. Pinafore* in *Pirati iz Penzanca*. Vendar njegov opus sega tudi onkraj odrskih uspešnic, v intimnejše področje zborovske in solistične vokalne glasbe. Zborovska miniatura ***The Long Day Closes*** (*Dolgi dan jenja*) na besedilo Henryja Fothergilla Chorleyja, angleška literarnega, glasbenega in likovnega kritika, je izšla leta 1868, v času razcveta zborovskega petja v viktorijanski Angliji, ko so bile tovrstne skladbe – t. i. *part songs* – izjemno priljubljene. Skladbo zaznamujejo nežne, rahlo otožne harmonije in preprosto, a ganljivo razmišljanje o minevanju dneva kot metafori za konec življenja. Prav zaradi te zadržane, intimne lepote je pogosto zazvenela ob slovesih in spominskih priložnostih. Ena njenih posebnosti je subtilna glasbena oblikovanost: Sullivan spretno prepleta besedilo in glasbo v jasno, a mehko zaokroženo celoto, ki deluje skoraj kot tih večerni vzdih.

Bleda luna je lirična ljudska ljubezenska pesem, v kateri se osrednji lik obrača na luno kot zaupnico in posrednico med njim in oddaljeno ljubljeno osebo. Preprosto, spevno besedilo z značilnimi ponovitvami ustvarja umirjeno, skoraj uspavankasto razpoloženje, obenem pa razkriva napetost hrepenenja. Podoba nočne pokrajine poudarja intimnost izpovedi, sklepni verzi pa izpostavijo misel o minljivosti in trajnosti ljubezni.

Motiv lune kot ljubezenskega sla, pogost v romantični liriki 19. stoletja, se pojavi tudi v skladbi **Abendreihn** (*Večerni rej*), op. 38, št. 6 **Maxa Regerja** na besedilo Wilhelma Müllerja. Obe pesmi izhajata iz nagovora luni kot spremljevalki ljubezenskega hrepenenja, vendar se motiv razvije različno: v ljudski pesmi luna prevzame vlogo dejanske posrednice, medtem ko je pri Müllerju navzoča v okviru notranjega monologa, kjer njen domnevni odgovor oblikuje pesnik sam. Tako se v programu srečata dve prisposobi – v prvi luna nastopa v jasni posredniški vlogi, v drugi pa ostaja predvsem zrcalo pesnikove notranje izpovedi.

Rado Simoniti je v času druge svetovne vojne, ko je kot dirigent in zborovodja deloval tudi v partizanskih kulturnih skupinah, intenzivneje skladal za moške vokalne sestave. Posebno pomemben del njegovega opusa predstavljajo priredbe ljudskih pesmi za moški zbor: od zbirke *Le vkup, le vkup, uboga gmajna* do posameznih skladb, kot so *Plovi, plovi, Bolen mi leži* in *Za šačicu riže*, kjer pogosto prepleta zbor z izrazitimi solističnimi vložki. V ta krog sodi tudi priredba ljudske pesmi **Ljubavne pesmi iz Rezije** za tenor in moški zbor, ki z občutkom za besedo in zvočno barvo razkrivajo njegovo posebno občutljivost za ljudsko melodiko ter regionalno raznolikost.

Skladba ohranja spevno, diatonično jedro izvirne melodike, ki jo Simoniti oblikuje v pretežno homofono zborovsko teksturo. Kontrastni odseki v tempu in značaju – od umirjene lirčnosti do bolj živahnih, skoraj plesnih epizod – sledijo vsebini besedila in poudarjajo njegovo izraznost. Prav v tem prepletu preprostosti in premišljene oblikovanosti se kaže skladateljeva sposobnost, da ljudsko gradivo ohrani v njegovi neposrednosti, čeprav v novi, sveži preobleki.

Jana Erjavec

Linard Vrielink

Nizozemski tenorist **Linard Vrielink** se vedno bolj uveljavlja na najpomembnejših evropskih koncertnih in opernih odrih.

V sezoni 2025/26 bo sodeloval z Društvom Händla in Haydna, Kölnsko opero, Velikim gledališčem mesta Luksemburg, Bernskim gledališčem, Simfoničnim orkestrom iz Norrköpinga in Nizozemsko nacionalno opero ter nastopil na Bregenškem festivalu.

V Berlinski državni operi je debitiral že kot študent in bil zatem sprejet v prestižni operni studio te ustanove. Kasneje se je uspešno predstavil tudi na drugih opernih odrih, med drugim v Bregenški nacionalni operi, pariški Komični operi, Velikem gledališču v Ženevi, Müpi v Budimpešti in Hamburški državni operi, ter festivalih v Glyndebournu in Aix-en-Provenceu.

Poleg tega je sodeloval z mnogimi vodilnimi evropskimi orkestri, kot so Berlinski filharmoniki, Londonski simfonični orkester, Simfonični orkester Bavarskega radia, Filharmonični orkester Nizozemskega radia in Nizozemski komorni orkester, ter uglednimi dirigenti, med drugim s Kirillom Petrenkom, sirom Simonom Rattlom, Danielom Barenboimom, Marcom Minkowskim, Thomasom Hengelbrockom, Ivorjem Boltonom, Petrom Dijkstro, Thomasom Gueissom in Richardom Egarrjem.

Andrés Moreno García

Tenorist mehiško-nemških korenin **Andrés Moreno García** je zmagovalec več mednarodnih pevskih tekmovanj, ki že od leta 2013 nastopa na opernih in koncertnih odrih po vsem svetu.

Študiral je na Univerzi v Hartfordu in Univerzi Yale ter bil leta 2017 sprejet v studio Berlinske državne opere, v kateri se je leta 2021 tudi zaposlil. V tej prestižni operni hiši bo v letošnji sezoni upodobil Tamina (Mozart, *Čarobna piščal*), Maksa (Weber, *Čarostrelec*), Cochenille (Offenbach, *Hoffmanove pripovedke*), italijanskega pevca (Strauss, *Kavalir z rožo*) in Ismaeleja (Verdi, *Nabucco*). Poleg tega bo kot Pang (Puccini, *Turandot*) debitiral v Palači katalonske glasbe v Barceloni in sodeloval pri izvedbi Beethovnovе *Devete simfonije* v Nacionalnem glasbenem avditoriju v Madridu.

V preteklih sezonah je pod taktirko svetovno priznanih dirigentov, kot so Daniel Barenboim, Zubin Mehta, Antonio Pappano, sir Simon Rattle, Alexander Soddy in Simone Young, med drugim nastopil kot Ferrando (Mozart, *Così fan tutte*), Rodolfo (Puccini, *La bohème*), Alfredo (Verdi, *La traviata*) in Rinuccio (Puccini, *Gianni Schicchi*), izvajal Händlov oratorij *Mesija* ter Mozartov in Verdijev *Rekviem*.

Jaka Mihelač

Jaka Mihelač se je po Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana, kjer je za izjemne uspehe na umetniškem področju prejel Škerjančevo nagrado, vpisal na Akademijo za glasbo Univerze v Ljubljani v razred Matjaža Robavsca.

Je prejemnik Prešernove nagrade Univerze v Ljubljani, pa tudi več nagrad državnih in mednarodnih pevskih tekmovanj, med katerimi velja izpostaviti nagrado agencije LG Management na tekmovanju Francisco Viñas v Barceloni in nagrado Wil Keune za najobetavnejšega pevca na tekmovanju Hans Gabor Belvedere.

Trenutno je zaposlen kot solist Berlinske državne opere, v kateri redno nastopa v produkcijah, ki jih vodijo najodmevnejši svetovni dirigenti, med drugim Daniel Barenboim, Zubin Mehta, Antonio Pappano, Massimo Zanetti, Alexander Soddy in Thomas Guggeis.

Dejaven je tudi na koncertnem področju. Kot solist je že nastopil z orkestri Berlinske državne kapele, Velikega gledališča Liceu Barcelona, Kraljevega gledališča iz Madrida, Koncertne hiše Berlin ter Orkestrom Romanske Švice, Orkestrom Slovenske filharmonije, Orkestrom SNG Opera in balet Ljubljana in Orkestrom SNG Maribor.

Adam Kutny

Adam Kutny je obiskoval Zborovsko šolo Jerzyja Kurczewskega v Poznaniu in Akademijo Pacifiškega deškega zbora v Oaklandu v ZDA. Kasneje je z odliko diplomiral na Akademiji za glasbo Ignacyja Jana Paderewskega v Poznaniu, kjer je študiral v razredu Jarostawa Bręka.

Sodeloval je z več evropskimi glasbenimi ustanovami – Kraljevo filharmonijo iz Liverpoola, Loško filharmonijo, Zabrzeško filharmonijo, Šlezijško filharmonijo iz Katowic, Podlaško opero in filharmonijo, Čenstohovsko filharmonijo in Varšavsko filharmonijo – v katerih je med drugim nastopil v *Pasijonu po Mateju* in *Pasijonu po Janezu* Johanna Sebastiana Bacha, *Deveti simfoniji* Ludwiga van Beethovna, *Četrta simfoniji* Wojciecha Kilarja in kantati *Carmina Burana* Carla Orffa, na opernih odrih v Wrocławu in Bregenzu pa je poleg tega poustvaril vloge Belcoreja (*Donizetti, Ljubezenski napoj*), Escamilla (*Bizet, Carmen*) ter Figara (*Mozart, Figarova svatba*).

Med letoma 2017 in 2019 je bil član studia Berlinske državne opere, nato pa do leta 2024 stalni solist te prestižne ustanove, v kateri je med drugim nastopil kot Marcello (*Puccini, La Bohème*), Papageno (*Mozart, Čarobna piščal*) in Grof Almaviva (*Mozart, Figarova svatba*) ter pri tem sodeloval z dirigenti Danielom Barenboimom, Antoniom Pappanom in Zubinom Mehto.

Erik Rosenius

Basist **Erik Rosenius** je trenutno član Equilibriuma, iniciative Barbare Hannigan za mlade umetnike, in solističnega ansambla Kraljeve švedske opere, kjer je lani nastopil kot Figaro v novi uprizoritvi Mozartove *Figarove svatbe*.

Pred tem je bil član solističnega ansambla Göteborške opere in studia Berlinske državne opere. V tej osrednji nemški glasbeni ustanovi je pod taktirko Daniela Barenboima nastopil v *Mojstrih pevcih nürnberških* Richarda Wagnerja, pod vodstvom Zubina Mehte pa v *Kavalirju z rožo* Richarda Straussa. Poleg tega je nastopil tudi v *Razuzdančevi usodi* Igorja Stavinskega, ki jo je Barbara Hannigan izvajala v Göteborgu in drugod po Evropi, ter v Kraljevi švedski operi sodeloval pri izvedbah *Rigoletta* Giuseppa Verdija in *Ariadne na Naksosu* Richarda Straussa.

Velikokrat se je predstavil tudi kot solist v večjih vokalno-instrumentalnih delih, med drugim v Mozartovem *Rekviemu*, ki ga je že izvajal tako z Münchenskimi filharmoniki pod taktirko Barbare Hannigan kot s Simfoničnim orkestrom iz Barcelone pod vodstvom Trevorja Pinnocka.

Pevsko se je izobraževal v Stockholmu in med študijem prejel mnoge štipendije.

Hvala, ker nas podpirate.

Erazem Žganjar
flavtist

 Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

HITRADIO
center

SiolNET.

in2

 COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

 GENEPLANET

mladi-upi.si

Johann Sebastian Bach

Kristus je ležal v vezeh smrti

Martin Luther; prevedla Katarina Šter

Kristus je ležal v vezeh smrti
in samega sebe dal za naše grehe,
ponovno je vstal
in nam prinesel življenje.
Tega se moramo veseliti,
slaviti Boga in mu biti hvaležni
in prepevati: Aleluja.
Aleluja!

Linard Vrieling

Večna luč

Maša za umrle, obhajilni spev; Rimski misal

Večna luč naj jim sveti, Gospod.
V družbi tvojih svetih vekomaj,
ker si dober.
Gospod, daj jim večni pokoj
in večna luč naj jim sveti.

Johann Sebastian Bach

Kristus je ležal v vezeh smrti

Kantata za velikonočno nedeljo, 2. verz; prevedla Katarina Šter

Smrti ni mogel premagati nihče
med vsemi človeškimi otroki;
to so povzročili naši grehi,
nedolžnosti ni bilo več najti.
Od tod je kmalu prišla smrt
in prevzela oblast nad nami,
nas držala ujete v svojem kraljestvu.
Aleluja!

Linard Vrielink

Predrugčenja

Thomas Hardy; prevedla Jana Erjavec

Del te tise
je mož, ki ga je poznal moj ded,
tu v njenem vznožju, v njenem objemu:
ta veja je morda njegova žena,
rdečkasto človeško življenje
zdaj predrugčeno v zeleni poganjek.

Te trave so morda
iz nje, ki je pogosto molila
v prejšnjem stoletju za pokoj;
in lepa deklica davnine,
ki sem jo pogosto skušal doumeti,
morda prehaja v to vrtnico.

Tako niso pod zemljo,
temveč kot živci in žile prepredajo
rastje v višavah zraka,
in občutijo sonce in dež,
in znova tisto energijo,
ki jih je predrugčila v to, kar so bili.

Wacław Szamotulski

Molitev za otroke, ki se spat odpravljajo

Andrzej Trzeciecki; prevedel Leon Kokošar

Že mrači se, prihaja noč,
prošimo Boga za pomoč,
da bi nas varoval,
pred zlimi duhovi ubranil,
ki v temni noči
postanejo najbolj zvijačni.

Johann Sebastian Bach

Ko smo sredi življenja

Martin Luther; prevod iz arhiva Slovenske filharmonije

Ko smo sredi življenja,
smo obdani s smrtjo.

Po kom hrepenimo, da nam pomaga,
da se nas usmili?

Po tebi, Gospod, edinem!
Obžalovanje nas pesti zaradi krivde,
ki je tebe, Gospod, razsrdila.
Sveti Gospod Bog!
Sveti mogočni Bog!
Sveti usmiljeni Odrešenik!
Večni Bog,
ne pusti, da se pogreznemo
v bridko smrtno stisko!
Gospod, usmili se.

Linard Vrieling

Trenutki videnja

Thomas Hardy; prevedla Jana Erjavec

To zrcalo,
ki napravi ljudi prosojne –
kdo drži to zrcalo
in nam veleva, naj gledamo tako razgaljen prizor
tebe in mene?

To zrcalo,
katerega čar prebada kot puščica –
kdo dvigne to zrcalo
in vrne naše misli in srce,
dokler ne vzdrtimo?

To zrcalo
dobro deluje v teh nočnih urah stiske.
Zakaj se v tem zrcalu
pokažejo odtenki, ki jih v budnosti
nikoli ne uzremo?

To zrcalo
lahko preizkusi vsakega smrtnika, ko ta ne sluti.
Da, to nenavadno zrcalo
lahko ujame njegove poslednje misli,
vse življenje – pokvarjeno ali čisto –
in ga odseva. Kam?

Wilhelm Stenhammar

Severna dežela

Daniel Fallström; prevedla Danni Stražar

V zavetju belih gora
s temnimi borovci ovenčana
zdaj v pomladnih večerih počiva
Severna dežela v lepote svoje čaru.

Čarobna dežela, kjer se reka lesketa
in labod v modrini sije,
dežela prihodnosti, ki zaklade podarja,
sprejmi našo prisego:

Svetlobo tja gor želimo raznesti,
deželo razvijati in zemljo gnesti,
ob tvojih rekah se boriti,
čuvaji – močni in ponosni.

Dežela ti na severu, zvenela
boš bogato v pesmi novega rodu
in v kraljevi kroni Švedske
nekoč postala boš dragulj.

Johann Sebastian Bach

Prepusti svoja pota

Paul Gerhardt; prevod iz arhiva Slovenske filharmonije

Prepusti svoja pota
in vse skrbi srca
najzvestejšemu srcu,
ki varati ne zna,
ki neba pota vodi,
vodi neviht perot,
on tvoji bo usodi
znal dati varno pot.

Linard Vrieling

Zato vam pravim, narodi

Thomas Hardy; prevedla Jana Erjavec

Zato vam pravim, narodi,
ki poslušate in umevate:
pričakujte svojega Pastirja;
dal vam bo večni počitek,
kajti blizu je on,
ki pride ob koncu vekov.
Pripravite se na nebeško plačilo,
kajti večna luč vam bo svetila
na vse veke vekov.

Naj užijem

Thomas Hardy; prevedla Jana Erjavec

Naj užijem zemljo,
čeprav Vsemogočni sili,
ki je ustvarila nje lepoto,
moj užitek ni bil cilj.

Ob moji poti šviga Lepa,
ki mi ne nameni besede ne znaka;
očaral me bo njen brezbrizen pridih,
slavil bom ustnice, ki mi niso namenjene.

Iz rokopisov ganljivih pesmi,
ki so jih navdihnili prizori in neznane sanje,
bom izlival vznesenost, ki pripada
drugim, kot da bi bila moja.

In nekoč kasneje, proti Raju
in vsem njegovim blaženim – če takšni sploh so –
bom dvignil vesel, odmaknjen pogled,
čeprav zame v njem ne bo prostora.

Nizozemska ljudska

Molitev k sladki ljubi Gospe iz Den Boscha

Prevedla Mojca Čušin

Ljuba Mati, o usliši naše prošnje vzdih,
saj na praznik ne moreš zavriniti molitev
na stotine otrok iz vdanega mesta,
ki te častijo, zbrani okrog tvojega prestola.

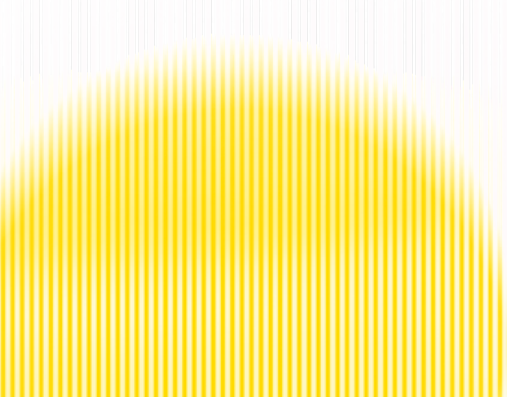
O Marija, o sladka mati tega mesta,
ti si bila vedno njegov najdražji zaklad in čast.
Daj, da vero svojih očetov ohranimo vekomaj,
ne dopusti, o mati, da izgubimo jo kedaj.

Johann Sebastian Bach

O Jagnje Božje nedolžno

Nikolaus Decius; prevedla Jana Erjavec

O Jagnje Božje nedolžno,
na lesu križa žrtvovano,
vedno potrpežljivo,
čeprav zaničevano;
grehe vse si nosilo,
sicer bi obupali.
Usmili se nas, o Jezus.

Linard Vrielink

Pesem o upanju

Thomas Hardy; prevedla Jana Erjavec

O sladek jutri!
Po današnjem dnevu
ta žalost
bo izginila.
Zato obudimo upanje,
saj kmalu zažarela bo
bleščeča luč,
zatemnila je ne bo nobena sivina,
nobena sivina!

Medtem ko nam vetrovi prinašajo
vzdihljaje preteklosti,
nas utripi minut
bližajo zori;
ko bodo škrjanci peli nam slavo,
ki čaka našo pot,
kasneje,
kasneje!

Odloži črni znak,
obuj rdeče čevlje,
popravi in uglasi
strune strte viole;
izniči izrečene besede
v govorih obžalovanja,
nočni oblak se barva,
jutri kmalu zasije,
kmalu zasije!

O, luč, ki si rojena

Hvalnica ob jutranjicah za praznik Jezusove spremenitve na gori;
prevedla Jana Erjavec

O luč, ki si rojena iz luči,
Jezus, Odrešenik sveta,
milostno se ozri na svoje prosilce,
na hvale in molitve, ki ti jih darujejo.

Ti, ki si nekoč sklenil,
da se za grešnike utelesiš,
daj, da postanemo udje
tvojega blaženega telesa.

Sijajnejši od sonca,
z oblačili, belimi kakor sneg,
si se na gori pred izbranimi pričami
razodel kot Stvarnik.

Svojim učencem si kot prerok
razkril skrivnosti stare in nove
in vsem ljudem razodel,
da si resnično Bog.

Glas nebeškega Očeta
razglasil te je za svojega Sina,
ki se mu zvestega srca
izpovedujemo kot kralju nebes.

Prosimo,
daj, da zasijemo v krepostnem življenju,
da nas dobra dela
ponesejo k nebeškim radostim.

Hvalo tebi pojemo,
večni kralj kraljev, Bog,
ki si troedini vladar
in kraljuješ vekomaj.

Johann Sebastian Bach

Vstani, o lepa jutranja zora

Johann Rist; prevod iz arhiva Slovenske filharmonije

Vstani, o lepa jutranja zora,
nebo naj razsvetli dan.
Ti, pastirsko ljudstvo, ne vznemirjaj se,
ker ti angeli reko,
da bo ta nemočni otrok
naša tolažba in naše veselje.
On bo premagal Satana,
na koncu pa prinesel mir.

Max Reger

Večerni rej

Wilhelm Müller; prevedla Jana Erjavec

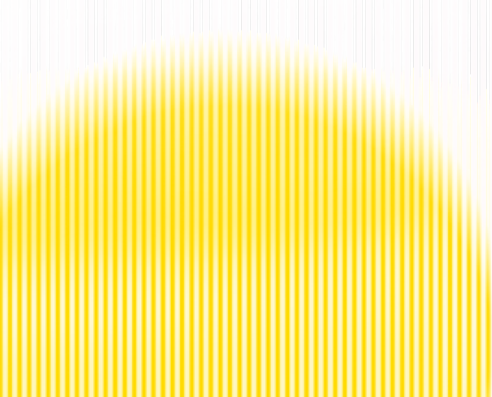
Dober večer, ljuba mesečina!
Kako zaupljivo mi zreš v srce.
Zdaj spregovori in se ne pusti dolgo prositi,
zagotovo mi nosiš pozdrav,
pozdrav moje ljubljene!
Kako naj ti prinesem pozdrav?
Saj drage nimam ob sebi;
kar spodaj fantje govorijo,
in kar žene in dekleta tožijo –
ah, ničesar ne razumem!
Prav imaš, o ljuba mesečina,
ne moreš biti moj sel;
če bi v njene oči se zazrla,
ne bi nikdar več zašla,
le zanjo bi večno sijala.

Arthur Sullivan

Dolgi danjenja

Henry Fothergill Chorley; prevedla Jana Erjavec

Nad jezerom ni zvezde,
ki bi bdela v tišini;
le luna v polsnu
skozi meglo blede.
Zadnji rdeči listi
k vrtnicam padajo,
ura je umolknila –
dolgi danjenja.
Sedi ob tihem ognjišču,
v miru brez hitenja,
štej glasove radosti,
zdaj neme za vselej.
Ne meni se za upanje,
ne za igro usode:
sence pod napuščem –
dolgi danjenja.
Zatemnjena okna
počasi ugašajo;
ogenj, nekoč svetel,
zdaj tiho trepeče.
Pojdi v počitek brez sanj,
kjer žalost počiva;
Tvoja knjiga truda je prebrana,
Dolgi danjenja.

Slovenska
filharmonija

 SOS 4 Sodobne
orkestrske
skladbe

Foto: Shutterstock

20. maj 2026
ob 19.30

Marilyn Monroe

Cankarjev dom
Gallusova dvorana

Marilyn Monroe

Orkester Slovenske filharmonije

Emilio Pomarico dirigent

Marianne Croux sopran

Shizuyo Oka basetni rog

Céline Steiner viola d'amore

Dallapiccola | Pauset | Žuraj | Castiglioni

Maj 2026

SIM 4

Predstavitev skladb *Portreti Marilyn Monroe* Bricea Pauseta in *Automatones* Vita Žuraja

16. maj 2026 ob 11.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Emilio Pomarico *dirigent*

Brice Pauset, Vito Žuraj *skladatelja*

Urška Rihtaršič, Aleš Šteger *povezovalca*

SOS 4

Marilyn Monroe

20. maj 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Emilio Pomarico *dirigent*

Marianne Croux *sopran*

Shizuyo Oka *basetni rog*

Céline Steiner *viola d'amore*

Spored:

Luigi Dallapiccola:

Three questions with two answers

Tri vprašanja z dvema odgovoroma (1962)

Brice Pauset:

Portraits of Marilyn Monroe

Portreti Marilyn Monroe (2022–2025)

Vito Žuraj: *Automatones* (2023)

Niccolo Castiglioni:

Caractères | Karakterji (1964)

PVC 6

Z angleškim podpisom

26. maj 2026 ob 19.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Zbor Slovenske filharmonije

Stephen Layton *dirigent*

Harrison Cole *orgle*

Spored: **Hadley, Stanford, Britten, Elgar, Dove,
MacMillan, Finzi**

SMS 6

Brez zavor

28. in 29. maj 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Duncan Ward *dirigent*

Jean-Guihen Queyras *violončelo*

Spored:

Primož Ramovš: Sinfonietta

Antonín Dvořák: Koncert za violončelo in orkester
št. 2 v h-molu, op. 104

William Walton: Simfonija št. 1 v b-molu

Slovenska
filharmonija

www.filharmonija.si

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

Sio1NET.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Pretežno vokalni cikel – PVC 5

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtorica spremne besede: Jana Erjavec

Jezikovni pregled: Tanja Svenšek

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, maj 2026

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Redakcija koncertnega lista je bila končana
6. maja 2026.

ISSN 2350-5117